

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 19.11.1962, sp. zn. 9 Tz 30/62, ECLI:CZ:NS:1962:9.TZ.30.1962.1

Číslo: 13/1963

Právní věta: Procesné ustanovenie § 20 ods. 1 tr. por. má aj významné hmotne právne dôsledky. Jeho poslaním je okrem iného zaručiť, aby súd pri ukladaní trestu uložil úhrnný trest (§ 35 ods. 1 tr. zák.), riadiac sa zásadami v cit. ustanovení uvedenými. Pri uložení úhrnného trestu podľa § 35 ods. 1 tr. zák. váži súd všetky okolnosti pre stanovenie trestov rozhodujúce a v uloženom treste vyjadruje celkové hodnotenie prejednávanych trestných činov toho istého obžalovaného.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 19.11.1962

Spisová značka: 9 Tz 30/62

Číslo rozhodnutí: 13

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Podílnictví, Pokračování v trestném činu, Rozkrádání majetku v socialistickém řízení, Trest souhrnný, Ukládání trestu, Útok na veřejného činitele

Předpisy: 140/1961 Sb. § 6

§ 134

§ 155

§ 16

§ 201

§ 219

§ 245 141/1961 Sb. § 20

§ 272

§ 35

§ 8

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresný prokurátor podal obžalobu na A. na Okresnom súde v Lučenci 31. marca 1962. Táto obžaloba bola po predbežnom prerokovaní prijatá uznesením z 10. apríla 1962. Predseda senátu určil termín hlavného pojednávania v tejto veci sp. zn. 2 T 50/62 na 26. apríla 1962, kedy súd vo veci aj konal a uznal obvineného vinným trestným činom útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. b) tr. zák. a uložil mu za to trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne.

V trestnej veci sp. zn. 2 T 53/62 bola obžaloba podaná okresným prokurátorom proti A. a E., taktiež 31. 3. 1962, predbežne prerokovaná tiež

10. apríla 1962 a na hlavnom pojednávaní 26. apríla 1962 bol A. uznaný vinným spolupáchatelstvom na trestnom čine rozkrádania majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 245 ods. 1 písm. a) tr. zák. z r. 1950 a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, pričom súd tento trest podmiennečne odložil na skúšobný čas 1 roka. Oba rozsudky boli právoplatné, keďže odvolanie podané nebolo.

Najvyšší súd na sťažnosť pre porušenie zákona podanú predsedom Najvyššieho súdu oba rozsudky, pokiaľ ide o obžalovaného A. v celom rozsahu zrušil a Okresnému súdu v Lučenci uložil, aby o obžalobe v oboch veciach znovu konal a rozhodol.

Z odôvodnenia:

Proti právoplatným rozsudkom podal predseda Najvyššieho súdu sťažnosť pre porušenie zákona, kde vytýkal, že súd konal v týchto veciach v rozpore s ustanovením § 20 tr. por., v dôsledku čoho došlo k porušeniu zákona aj v ustanovení § 35 ods. 1 tr. zák. o úhrnnom treste a navrhol, aby Najvyšší súd po vyslovení, že bol porušený zákon, oba rozsudky zrušil a vec vrátil Okresnému súdu v Lučenci na nové konanie.

Sťažnosť pre porušenie zákona bola podaná v neprospech obžalovaného v lehote uvedenej v § 272 tr. por.

Najvyšší súd preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutých rozsudkov dotýkajúcich sa obžalovaného A. ako aj konaní, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali a zistil, že bol porušený zákon.

Oddeleným konaním a rozhodnutím o dvoch trestných činoch obžalovaného A. bol porušený zákon predovšetkým v ustanovení § 20 odst. 1 tr. por., ktorý stanoví, že o všetkých trestných činoch toho istého obvineného sa vedie spoločné konanie. Toto procesné ustanovenie má však aj významné hmotne právne dôsledky. Jeho poslaním je okrem iného zaručiť, aby súd pri ukladaní trestu uložil úhrnný trest (§ 35 ods. 1 tr. zák.), riadiac sa zásadami v cit. ustanovení uvedenými. Pri uložení jediného úhrnného trestu podľa § 35 ods. 1 tr. zák. váži súd všetky okolnosti pre stanovenie trestov rozhodujúce a v uloženom treste vyjadruje celkové hodnotenie prejednávaných trestných činov toho istého obžalovaného.

Pri takomto prístupe by sa potom nemohlo stať, ako sa to stalo v danom prípade, že by súd uložil tomu istému obžalovanému najprv nepodmiennečný trest odňatia slobody a potom v zápätí trest odňatia slobody podmiennečne v ďalšej veci odložil.

Okrem už vytknutých pochybení bol porušený zákon v ďalších smeroch.

V prípade 2 T 50/62 podľa správneho skutkového zistenia sa obžalovaný A. zahnal na službu konajúceho orgána VB, ktorého chcel udrieť, v čom mu však bolo zabránené. Tento čin posúdil okresný súd ako dokonaný trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. b) tr. zák. Správne sa mal čin posúdiť ako pokus (§ 8 ods. 1 tr. zák.) trestného činu útoku na verejného činiteľa (§ 155 ods. 1 písm. b) tr. zák.).

V prípade 2 T 53/62 bol obžalovaný A. uznaný vinným spolupáchatelstvom na trestnom čine rozkrádania majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 6, § 245 ods. 1 písm. a) tr. zák. z r. 1950. Podľa rozsudku mal obžalovaný tento čin spáchať tým, že v septembri 1961 odcudzil z poľa JRD v Lučenci spolu so svojou manželkou celkom 552 kg kukurice v cene 1100,- Kčs a túto rôznym záujemcom odpredali za 976,- Kčs.

Výrok rozsudku o forme účasti obžalovaného na tomto trestnom čine odporuje spisovému materiálu,

podľa ktorého bolo možno spoľahlivo zistiť to, že kukuricu odcudzovala z poľa iba manželka obžalovaného, spoluobžalovaná E. Obžalovaný A. spolu so svojou manželkou odcudzenú kukuricu potom predávali.

Trestný zákon z roku 1950 kvalifikoval ako krádež tak podielníctvo na úkor majetku v socialistickom vlastníctve ako trestný čin rozkrádania majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 245 ods. 1 písm. a) v druhom podľa písm. c) tohoto zákonného ustanovenia.

Nový trestný zákon, platný v čase, keď súd vo veci rozhodoval, je v danom prípade pre obžalovaného priaznivejší, pretože postihuje ako samostatný trestný čin s obmedzenejšími trestnými sankciami podielníctvo na majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 134 ods. 1 písm. a) tr. zák. Mal preto okresný súd vzhľadom na ustanovenie § 16 ods. 1 tr. zák. posúdiť obžalovaného A. podľa tohoto ustanovenia.

Konečne porušil okresný súd v tomto prípade zákon, ak obžalovanému uložený trest odňatia slobody podmienene odložil. Okrem toho, čo bolo v tomto smere už vytknuté vyššie v súvislosti s neuložením úhrnného trestu treba k tomu ešte uviesť

Ako z výpisu z registra trestov vyplýva, A. bol okrem dvoch odsúdení starších, odsúdený v roce 1960 za trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 210 ods. 1 tr. zák. z r. 1950 na trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov, ktorý trest bol amnestovaný a v r. 1961 za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 219 ods. 1 tr. zák. z r. 1950 na trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov; tento trest bol podmienene odložený na skúšobný čas 2 rokov. Podľa charakteristiky „obžalovaný v práci dlhšiu dobu nevydrží, vedie potulný život, v čase trestného stíhania bol bez pracovného pomeru.“

Z uvedených - vzhľadom na celkové správanie sa obžalovaného - vyplýva, že neboli žiadne zákonné predpoklady pre podmienene odklad výkonu trestu odňatia slobody.

Pretože v konaní v oboch prípadoch bol porušený zákon, bolo treba oba rozsudky zrušiť a uložiť okresnému súdu, aby vo veciach v novom spoločnom konaní znovu rozhodol.